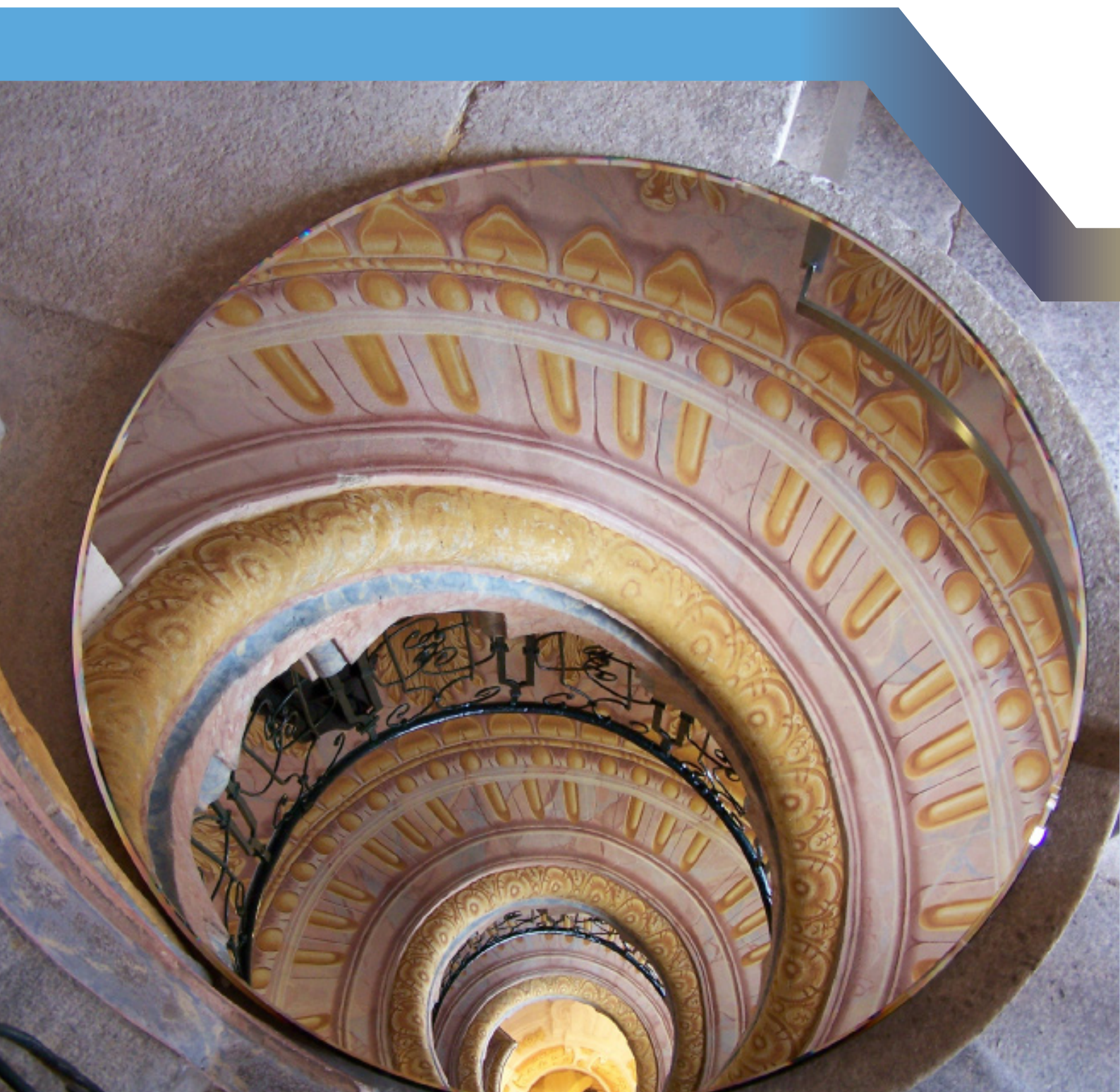

TROEN PÅ ET EVIGT LIV

af Martinus

Legemet er forgængeligt. Vi er alle underkastet en fysisk lov, der betinger, at vor bevidsthed ikke vedvarende kan bæres af det fysiske legeme, idet det bliver forældet, så de for en fuld fysisk tilværelses- eller oplevelsesform nødvendige funktioner ikke vedblivende kan befordres med dette. Vi vil derfor alle før eller senere uundgåeligt komme til at opleve det øjeblik, da vort fysiske legeme totalt nægter at fungere videre, og vore venner og omgivelser oplever, at vi dør.

De ser nemlig, hvorledes vort legeme falder tilbage i afmagt, og den kraft, der før strålede ud fra vore øjne og fik vor tunge og vore læber til at vibrere ord og tanker ud imod vore omgivelser, er totalt forsvunden, ligesom den varme, der gennemrislede vort kød og blod, langsomt viger bort. Vort hjerte er standset, vor hånd og fod er blevet stiv og kold. Vort fysiske legeme er ikke mere besjælet med vor ånd og liv og må nu gå sin opløsning i møde.

Den fysiske oplevelse af døden

At denne proces, som alle fysiske væsener således må vederfares, er blevet et stort mysterium for menneskeheden, er naturligvis givet. Da jordmennesket jo befinder sig i en zone af spiralkredsløbet, hvor det kun er i stand til realistisk og konkret at sanse fysisk, er det ikke i stand til at iagttage dødsprocessen længere end i dens rent ydre fysiske forløb. Det kan ikke se den del af væsenet, som udgøres af åndelige eller kosmiske materier. Det kan kun konstatere, hvad der foregår med de døende fysiske materier. Og når disse materier kun repræsenterer en død masse, er de ligesom alt andet animalsk affald prisgivet forrådnelse eller opløsning, hvis ikke andre væsener griber ind. Jordmenneskets rent fysiske sanser gør det således i virkeligheden til kendsgerning, at det væsen, som det før har kendt og måske har udvekslet tanker, hjertevarme og kærlighed med, nu kun er et lig, hvilket vil sige en bunke sundhedsfarligt affald.

Troen på et evigt liv efter døden

Man skulle jo nu tro, at det var så ligetil, at den således tilsyneladende fysiske urokkelige kendsgerning totalt måtte beherske jordmenneskeheden. En hvilken som helst tro på, at døden ikke skulle være en total tilintetgørelse af det levende væsen, måtte jo være en umulighed over for et så levende fysisk syn af sagen. Men således er det ikke i livet og udviklingen. Tværtimod. Umådelige energimængder, både fysiske og åndelige, har udløst sig i verden i kraft af tvivlen på døden. Hvad er de vældige verdensomspændende religiøse samfund, med kolossale templer, kirkepaladser og autoriserede myndigheder, der ligefrem gjorde det til dødssynd eller kættersk ikke at tro på et liv efter døden? – Er de ikke netop foretelser udelukkende baseret på tvivlen på døden? – Denne tvivl er ganske vist omformet og udarbejdet som en lære om et "evigt liv", men dette forandrer jo ikke princippet. Hvordan kan det være, at døden således trods de tilsyneladende urokkelige kendsgerninger alligevel ikke har kunnet finde rod faste i menneskeheden? – En hvilken som helst anden fysisk kendsgerning, ligemeget af hvilken art den så end måtte være, breder sig jo igennem telegrafer, aviser og radio ud over jorden og behersker den ganske verden få timer efter, at den er konstateret. Men da denne bevidsthedstilstand viser sig kun at kunne holde stand i et vist udviklingsstadium, idet man ser, at alle de største vise, menneskehedens ypperste eller mest fremragende repræsentanter, alle erkender døden for ►

uvirkelig og et evigt liv som det absolutte facit, vil det således være håbet og troen på et evigt liv, der i virkeligheden behersker jordens menneskehed. Den meget lille procentdel af jordmenneskene, der her udgør en undtagelse, repræsenterer således kun et mellem- eller overgangsstadium mellem naturmennesket og det høj intellektuelle eller fuldkomne menneske.

Den medfødte forestilling om det evige liv

Den fysiske død med sin ligdannelse og tilintetgørelsesproces er således ikke i stand til at gøre det af med troen på et evigt liv. Hvorpå er denne tro på et "evigt liv" baseret? – Blandt de fysiske foreteelser er der ikke noget, der kan fortælle det primitive eller uintellektuelle væsen, at det er et evigt væsen. Alle de ydre foreteelser, der er tilgængelige for uintellektuelle væsener, viser, at alt, der fødes, når frem til en blomstring, hvorefter det dør. At der findes en umådelig masse foreteelser af finere fysiske detaljer, der gør et evigt liv til fysisk kendsgerning for det høj intellektuelt eller kosmisk begavede væsen, er en sag for sig. **Men når det primitive væsen, der på grund af sit sansesæts uudviklede tilstand ikke kan fatte eller forstå disse foreteelser, alligevel har en fundamental tro på et evigt liv, kan det kun skyldes noget, der må være medfødt i dets bevidsthed.** Noget, der mentalt set bliver til med dets fosterdannelse, ligesom dets øjne, ører og øvrige rent fysiske, kropslige foreteelser bliver til. Forestillingen om det evige liv er altså noget, der på et vist udviklingsstadium uundgåeligt bliver til i jordmenneskets bevidsthed, ganske uafhængigt af dets ydre fysiske kendsgerninger eller oplevelser og ganske uafhængigt af om disse kendsgerninger går stik imod denne medfødte forestilling. Håbet eller troen på et evigt liv er altså en medfødt mental foreteelse,

ligesom øjne eller ører er medfødte fysiske foreteelser. Da øjne og ører såvel som alle andre normale medfødte foreteelser i organismen kun eksisterer i kraft af at skulle opfylde et formål, bliver det kun logisk at antage, at den medfødte mentale foreteelse også må have et formål at skulle opfylde. At påstå det modsatte er at gå imod alle naturlove. **Det formål, som troen på et evigt liv skal opfylde, kan jo kun være et eneste, nemlig at være et slags mentalt kompas for hele individets mentale styrelse.** Dette vil altså sige, at det skal få individet til at tænke og handle, som om det var et evigt væsen. Dette vil altså igen sige, at det skal være medvirkende til at forhindre, at individet handler, som om det var et blot og bart timeligt eller endeligt væsen. At det netop er således, bliver yderligere til kendsgerning igennem de store religioners og det hermed forbundne religiøse livs eksistens. Denne eksistens er jo udelukkende baseret på væsenets medfødte trang til at være i kontakt med et evigt liv.

Logikken i naturens skabelsesprocesser

Men når naturen således har nedlagt noget i det levende væsen, der skal få det til at indrette sit liv, som om det var et evigt væsen, må der være en sammenhæng mellem dette levende væsen og det evige liv. Hvis dette evige liv slet ikke eksisterer for det levende væsen, vil denne medfødte mental-organiske foreteelse, der bevirker denne levende og urokkelige anelse eller tro på et evigt liv, jo være total meningsløs. **Aldrig i naturens øvrige skabelsesprocesser er man blevet vidne til, at den frembringer øjne, hvor der ikke er lys, og ører, hvor der ikke er lyde. Tværtimod.** Er det ikke netop således, at der, hvor der ikke er lys, må væsenernes øjne degenerere? – Må ikke alle andre sanser, organer og lemmer, der ikke bliver benyttet, lide samme skæbne, visne og dø?

Den gudløse materialist

Men når der eksisterer en sådan evig tilværelse, og den daglige fysiske tilværelse må omformes til fordel for denne tilværelse, må den fysiske tilværelse således være denne evige tilværelse eller dette evige liv underordnet. At forme det fysisk timelige liv uden noget som helst hensyn til denne evige tilværelse vil altså være stridende imod naturens love og midlertidigt fjerne individets bevidsthed fra denne dets åndelige position og guddommelighed. At det derved bliver endnu sværere og vanskeligere for individet i denne tilstand at forstå den overfysiske eller åndelige, evige tilværelse hinsides den fysiske er naturligvis en selvfølge. Og vi genfinder her den kolde, gudløse materialist. Denne væsenstype er altså et væsen, der lader hånt om det indre medfødte anlæg, eller den svage medfødte spire til sansning af den evige tilværelse.

Naturens egen tale påviser det evige liv

Når væsenet således i sin mentale struktur har en foreteelse, der trods ydre fysiske modsigende kendsgerninger ikke desto mindre får det til mere eller mindre at forme sit liv og sin tanke i kontakt med en anden form for liv og tilværelse end den, der gør sig gældende for de rent fysiske sanser, må der være en sådan anden tilværelse. At naturen magtpåliggende skulle bringe individet til at fornægte den tilværelsesform, der viser sig som ydre fysisk kendsgerning, til fordel for en tilværelsesform, der slet ikke eksisterer, er der vel ingen, der tør påberåbe sig som fuldkommen logik, sand filosofi eller virkelig åndsvidenskab? – Der bliver derfor ingen vej uden om denne naturens egen tale. Man må regne med, at der virkelig må være en sådan evig tilværelse hinsides den ydre timelige fysiske tilværelse. ■

“Da jordmennesket jo befinder sig i en zone af spiralkredsløbet, hvor det kun er i stand til realistisk og konkret at sanse fysisk, er det ikke i stand til at iagttage dødsprocessen længere end i dens rent ydre fysiske forløb. Det kan ikke se den del af væsenet, som udgøres af åndelige eller kosmiske materier.”

Martinus

